TUNTURILATU 3/2019

Satu Ojala

Törmäpääskyille pesää rakentamassa Saika Vainio ja pappa Pekka Kekäläinen.

VaVa-leirillä puuhasteltiin

6-7

Leirillä kahdessa kohteessa 3

Owlan väki kulta-mailla 4

Pumppu-koppi uusio-käyttöön 9

Yhtä matkaa Montellille 12

Talkoilla mahtavia tapahtumia ja kämppiä kuntoon

Elokuiset kesäpäivät Evolla oli upealla paikalla Evon retkeilyalueella. Meitä oli siellä nelisenkymmentä tunturilatulaista, mukana pari kouluikäistäkin.

Päivät olivat hyvin erähenkinen kokemus telttayöpymisineen ja telttasaunassa saunomisineen.

Kiitos tunturikerho Alppas mahtavista sapuskoista ja loistavista retkeilymaastoista sekä visaisesta arvauspolusta ja leikkimielisistä kilpailuista.

Toivottavasti ensi vuodeksi löytyisi kesäpäivien pitäjä, sillä järjestäjää ei ole vielä tiedossa.

Syys- ja kevätkokouksien järjestäjiä on vielä löytynyt, vaikka kerhoja on vähentynyt vuosien mittaan.

VaVa-leiri Susikyrössä onnistui hyvin. Nelisenkymmentä osallistujaa järjestäjineen oli paikalla. Kiitos vielä järjestäjille. Onhan Susikyrön lähimaasto oivaa seutua opettaa retkeilytaitoja nuoremmalle polvelle.

Tulevia VaVa-leirejä ajatellen kannattaisi myös talkoolaisia palkita jollain tavalla, että leirin jatkaminen on mahdollista.

Kämppätalkoissa oli tänä vuonna talkoolaisia riittävästi. Oli kyllä tehtävääkin kattoremontista alkaen. Kämppien kaivokin on ollut käyttökunnossa jo pitkään. Uutta verta kuitenkin tarvitaan lähivuosina.

Syyskokous on tuloillaan ja tällä kertaa tunturikerho Ovtsi on niitä järjestämässä Saarijärvelle.

Tässä kokouksessa on tarkoitus hyväksyä Tunturiladun säännöt toisen kerran.

Kerhoissa kannattaa miettiä olisiko johtokuntaan uusia ehdokkaita. Itse olen edelleen käytettävissä, mutta uusiakin ehdokkaita saa toki tulla.

Muistakaa ilmoittaa tiedottajalle tapahtumia myös Tunturilatu-lehteen sen lisäksi että ne ovat omissa tiedotteissa ja sähköisissä kanavissa.

Nautitaan hyvän kesän jälkeen myös syksyn ruskasta ja marja- ja sienisadosta.

Tuula Forström
tuula.forstrom@tunturilatu.fi
Tunturiladun puheenjohtaja

TUNTURILATU

Tunturilatulaisten jäsenlehti, joka ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Lehti postitetaan jäsenille Latu & Polku-lehden kanssa.

Julkaisija: Tunturilatu ry
Päätoimittaja:
Tuula Forström
Marjapolku 2 b10 45360 VALKEALA
puh. 040 718 1642
tuula.forstrom@tunturilatu.fi
Toimitussihteeri:
Satu Ojala,
Huittisten Sanomalehti Oy,
Karpintie 16–18, 32700 HUITTINEN
pt. 045 327 5650, pk 050 5234 844
satu.ojala@tunturilatu.fi
Tiedotustoimikunta 2019:
Satu Ojala (pj), Iitu Gerlin,
Tuula Forström, Mikko Suominen.
sähköposti: tiedotustoimikunta@tunturilatu.fi
Ilmoitushinnat:
0,60 euroa pmm, ¼ sivu 290 euroa,
½ sivua 540 euroa, koko sivu 900 euroa
Sivunvalmistus ja taitto:
Huittisten Sanomalehti Oy
Painopaikka:
Alma Manu, Tampere
Ilmestymisaikataulu 2019:

Numero	Aineistopäivä	Lehti jäsenillä
4	**1.11.**	**2.12.**

Osoitteen- ja nimenmuutokset:
Suomen Ladun jäsenpalvelun kautta,
puh. 09 8567 7450 tai
jasenpalvelu@suomenlatu.fi
tai postitse:
Suomen Latu ry,
Jäsenpalvelu,
Radiokatu 20,
00240 HELSINKI

SUOMEN LATU

Vuoden viimeinen lehti
ilmestyy 2. joulukuuta.
Aineistot tähän lehteen on toimitettava 1.11. 2019 mennessä osoitteella satu.ojala@tunturilatu.fi.

Kuulumisia Suomen Ladusta

Suomen Ladun jäsenetuihin sisältyvä tapaturmavakuutus askarruttaa tunturilatulaisia aina silloin tällöin.

Jo muutama vuosi sitten vakuutukseen saatiin iso parannus, kun aikaisempi 75 vuoden yläikäraja poistui kokonaan. Epäselvää on myös ollut kattaako vakuutus tapahtumissa tai talkoissa olleiden ei-jäsenten tapaturmat.

Kyllä kattaa, silloin kun toiminta on kirjattu toimintasuunnitelmaan tai se on hallituksen tai jaoksen vahvistamaa yhdistyksen virallista toimintaa.

Tarkkasilmäiset kerhotoimihenkilöt ovat myös huolellisesti tutustuneet vakuutuksen rajoitusehtoihin, joissa mainitaan ettei vakuutus ole voimassa erämaissa. Tällä ei kuitenkaan tarkoiteta suomalaisia erämaita vaan muualla maailmassa esiintyviä autiomaita. Kerhojen Suomessa tekemät retket erämaissa, ovat siis tapaturmien osalta vakuutettuja.

Syys-lokakuussa pidetään kaikilla latualueilla syyskokouksia, joihin kerhojen edustajat ovat lämpimästi tervetulleita. Aluekokousten tärkeimpiä asioita on Suomen Ladun toimintasuunnitelman esittely. Suomen Latu haluaa kertoa näin seuraavan vuoden kampanjoista ja kiertueista hyvissä ajoin, jotta yhdistykset voivat huomioida ne omissa suunnitelmissaan.

Esimerkiksi tulossa oleva Rakastu retkeilyyn tai Hyvinvoinnista luonnosta -kiertueet sopivat ja tukevat tunturikerhojen toimintaa varmasti, kuten myös jo lähes perinteiseksi muodostunut elokuinen Nuku Yö -ulkona tapahtuma.

Oman alueen syyskokouksen tarkemmat tiedot löytyvät Liikuttajasta, alueyhdyshenkilöltä tai Suomen Ladun yhdistyspalveluista yhdistyspalvelut@suomenlatu.fi

Johanna Yli-Opas

Sampsa Sulonen

Suomen Ladun perinteisiin toimintoihin on jo liittymässä elokuinen Nuku yö ulkona-tapahtuma.

Matalan kynnyksen leiri Sompioon ja Aittajärvelle

Merja Nuutinen

Useamman vuoden mielessä ollut haaveeni toteutui. Olin miettinyt, olisiko kysyntää Lapin reissulle, jossa tekisimme viikon aikana leirin yhteen tai useampaan kohteeseen ja siitä käsin tekisimme voimiemme ja mieltymyksiemme mukaan päivärepputuretkiä.

Reissu sopisi ensikertalaisille ja sellaisille, joiden voimat eivät enää riitä rinkkavaelluksille. Olisi hyvä, jos yksikin reissulainen saisi kipinän Lapin erämaan karuun kauneuteen. Kesäkuun alkupuolella ei ole vielä hyönteisistä haittaa ja yleensä säätkin suosivat. Nyt saimme viikon aikana kokea kaikki säät: vesisadetta, ukkosta, lumisadetta, tuulta ja myös helle helli.

Lauantaina 8.6. perustimme leirin Sompioon. Jokainen pystytti telttansa parhaaksi katsomalleen paikalle. Lisäksi iso kotateltta ja retkisauna saatiin porukalla pystyyn. Kyllä maistui matkapäivän jälkeen telttasaunan lempeä löyly ja vieläpä vastan kanssa kylvettiin.

Saunomisen jälkeen alkoi tapahtua. Taivas tummui, alkoi tulla vettä kaatamalla ja ukkonen jyrisi reilun tunnin leirimme päällä.

Sunnuntai 9.6. päivä alkoi sateisen harmaana, mutta se ei meitä tyttöjä haitannut. Aamupalan jälkeen lähdettiin Pyhä-Nattaselle. Minä olin ensi kertaa tunturilatulaisten mukana ja kunto testattiin heti. Kokemus oli ainutlaatuinen. Välillä muistutti vuorikiipeilyä, mutta niin vain minäkin toisten avustuksella pääsin huipulle.

Satoi rankasti ja niin paljon kehuttu näköala jäi näkemättä, mutta onhan syy tulla uudestaan. Porukka oli tosi kivaa ja toinen toista auttoivat vaikeissa paikoissa. Ilta päättyi letun paistoon ja päivän tapahtumia muistellen.

Maanantaina 10.6. suuntana oli Terävä-Nattanen. Sadepisaroiden saattelemana luonto heijasti meille kauneuttaan: kivisiä polkuja, metsässä siintävää pohjoisen valoa, tunturikoivikkoa, puron solinaa, kullankeltaisia rentukoita, keväänvihreää nahkajäkälää ja huumaavaa suopursun tuoksua. Löytyipä kaunis hirvensarvikin matkamuistoksi.

Terävä-Nattasen huiputtamisen jätimme suosiolla, koska rinteen kivet olivat sateessa vaarallisen liukkaita ja huippu oli sumun peitossa. Turvallisuus ennen kaikkea. Tulomatkalla kosteus hiveli somasti poskia; ihonhoitoa Sompion luonnonpuistossa!

Tiistai 11.6. Aamulla herättiin kirpeään tuuleen. Yön aikana oli satanut lunta ja lämpötila oli + 2 astetta. Maahan ei oikein lumi jäänyt. Pakkasimme tavarat ja lähdimme kohti Aittajärveä. Matkalla huiputimme Kiilopään. Huipulla saimme lisää lunta ja se alkoi jäädä maahankin. Alas tullessa oli ihan pakko alkaa lumisotasille.

Saariselälle poiketessa menimme autolla käymään Kaunispäällä. Molemmat huiputukset sujuivat kommelluksitta ja niistä jäi hyvä fiilis. Kaupan kautta matka jatkui Aittajärven rauhaan, reissun toiseen tukikohteeseen. Aittajärvi tarjosi todella kauniit maisemat ja illasta sääkin suosi.

Keskiviikko 12.6. Riippumatto antoi makoisat unet ja unen tumman miehen kanssa sovimme treffit ensi viikoksi. Päivän vaellus suuntautui Porttikoskelle. Osa taapersi hitaammin, katsellen keloja ja keroja. Osa kiiruhti pitemmän lenkin. Matkalla oli pari ”painorajoitettua” siltaa. Toinen silloista rikkoontui yliraskaan jalan alta. Ruokailun, iltauinnin ja seuraavan päivän suunnittelun jälkeen järvi tyyntyi. Keskiyön aurinko paistoi vastarannalle. Puiden rungot varjoineen peilautuivat tyyneen veteen.

Torstai 13.6. Jess, aurinkoista tänäänkin. Suuntasimme Snellmannin majalle. Kävelimme helppokulkuista polkua Kotajärven ja Mukkaperäjärven rantoja pitkin. Ihailimme Suomujoen koltakenttää. Pari kävi kokeilemassa, miltä tuntuu ylittää Suomujoki kahlaamon kohdalta ilman vaijeria (vaijeri on poistettu käytöstä) ja hyvinhän se onnistui. Iltasella nuotiolla paistoimme tikkupullaa. Maire teki taikinan ja Merjan rintojen välissä taikina kohosi hyvin. Kävimme läpi kulunutta viikkoa ja totesimme, että tänne tulemme uudelleen. Annoimme lähtöhalit perjantaiaamuna kotiin lähteville Sirpalle ja Minnalle.

Perjantai 14.6. aurinko jatkoi hellimistään. Tänään suuntasimme Ahvenjärvelle mato-ongelle. Kyllä nälkä olisi jäänyt, jos ei ollut eväspalasia mukana. Kävimme vielä Akanjärvellä, jonne teimme tulet ja nautimme tyynestä kelistä. Reissukoira Popi halusi jokaisen kainaloon. Olisiko ollut jo koti-ikävä. Leiri purettiin ja siirryimme Kuutuajärven rannalle, jonne pystytettiin telttasauna. Oli ihana saunoa ennen kuin lähtisimme lauantaina ajelemaan kohti kotia.

Kiitos kaikille hienosta reissusta! Kukaan ei luovuttanut, vaikka alkuviikko oli kelien suhteen monipuolinen.

Päiväkirjan kirjoittivat reissuun osallistuneet **Sirpa Karvonen, Liisa Laitinen, Pirjo Kukkonen, Aino Arvola, Maire Parviainen, Merja Nuutinen** ja **Minna**.

Meitä oli Kavtsista, Kumpesta, Owlasta ja Kolbmasta; vastuullisina järjestäjinä toimivat tsietsalaiset.

Aino Arvola

Veden hakua Sompiossa.

KANNESTA KANTEEN

Selviytymisreissu Ylätuntureilla

Tuomo Peltola: Insinöörivaellus. Haltille ja takaisin?. 112 s. Omakustanne

Kirja kertoo kahden henkilön tunturivaelluksesta ennestään tutuissa maisemissa. Se on myös kertomus kahdesta hiihtäjästä, mitä voi tapahtua ja kuinka hiuskarvan varassa tunturissa elämän päättyminen voi olla. Vaikka suksilla ovat huippusuunnistajat, niin silti sää ja maasto-olosuhteet sekä väsymys asettavat aina kovan haasteen.

Kirjan päähenkilöt ovat pitkän taipaleen tehneitä suunnistajia. **Tuomo Peltola** on voittanut aikoinaan kolme kertaa Jukolan viestin ja **Liisa Peltola** (ent. Veijalainen) on naisten suunnistuksen maailmanmestari.

He päättivät hiihtää 29.3.2015 Skibotnin tieltä Suomen Haltin huipulle tutun Lossujärven kämpän kautta. Jo ensimmäisenä iltana sää muuttui sellaiseksi, että hiihtäjät päättivät yöpyä lumikuopassa.

Seuraava päivä alkoi pohdinnalla, mitä tehdään. Näkyvyyttä oli 20 – 30 metriä. Päivän aikana ei löytynyt sellaista kohtaa, että paikannus olisi onnistunut. Poroaita tuli ja välillä joku rinne tuntui sopivan karttaan. Lopputuloksena oli kuitenkin toinen yö lumikuopassa.

Kolmas päivä kului väsymyksen ja paikannusyritysten parissa. Tuomo oli väsynyt ja jäi illalla nukkumaan makuupussiin lumen päälle. Liisa lähti etsimään apua. Hän hiihti ilmeisesti lähes vuorokauden. Lumesta hän sai suuhunsa juotavaa ja taskuista keksejä. Sää oli myös seljennyt ja näkyvyys oli jo useita kilometrejä.

Neljäs päivä päättyi siihen, että Liisa löysi yksin Norjan puolen Lossujärven kämpän ja Tuomo nukkui tällöin makuupussissa lähestyen hypotermista menehtymistä.

Liisa lepäsi kämpällä, jonne onneksi tuli poromies. Tämä lähti heti Liisan latua seuraten kelkallaan ja löysi Tuomon, joka olikin sitten muutaman tunnin päästä Tromssan sairaalassa teho-osastolla. Helikopterissa mitattiin vain 22 asteen ruumiinlämpö. Lapin akuutit paleltumapotilaat hoidetaan Tromssan yliopistosairaalassa.

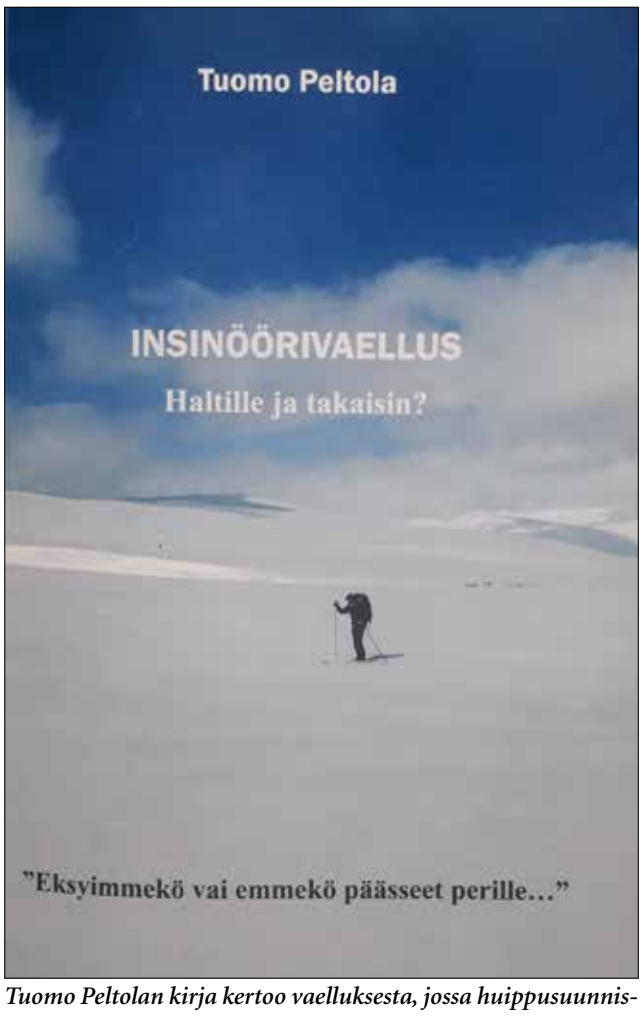
Tarina on myös Tuomon elämänkerta. Kirjan alussa hän kertoo lapsuudestaan, suunnistuskokemuksistaan ja armeijan kokemuksista.

Loppuosa on kertomusta, miten pelastuspalvelu toimii Lapissa ja miten sairaalat toimivat Norjassa ja Suomessa. Kirjan koskettavimpia hetkiä ovat uudelleen tapaamiset Tromssan sairaalan henkilökunnan ja norjalaisen poromiehen kanssa. Lossujärven kämpänkin Tuomo näki pääsiäisenä 2018 kelkan reessä istuen.

Tässäkin tarinassa muistuu mieleen Tunturivaeltajan ensimmäinen sääntö: ”*Älä koskaan lähde yksin tunturiin*”.

Kirja on opettavainen tarina ja sen lukemalla ymmärtää eksymis- ja väsymystilanteen hallinnan. Onni oli matkassa. Lähellä oli, ettei tätä kirjaa olisi edes kirjoitettu.

Antti Karlin

Tuomo Peltolan kirja kertoo vaelluksesta, jossa huippusuunnistajat joutuivat säiden armoille ja eksyivät.

Tervehdys Keski-Suomesta

Syksy tekee tuloaan ja siirrytään vuoden viimeiselle neljännekselle tuota pikaa. Kurjet ovat aloittaneet joukkokokoontumiset ja tekevät muuttoa.

Enteileekö se aikaista talventuloa, se jää nähtäväksi. Vuodet eivät ole sisaruksia keskenään, yllättäviin poikkeuksiin on syytä varautua tulevanakin vuonna.

Pihlajan oksat riippuvat punaisista, täyteläisistä marjoista. Ennustetaan vähälumista ja tosikylmää talvea. Sekin nähdään aikanaan.

Ovtsin vuosi on ollut erilaisia yllätyksiä täynnä. TV-1 kuvausryhmä tuli ”pyytämättä ja tilaamatta” kuvaamaan Haristuvalle ja Hitonhaudalle ohjelmaan ”Ympäristöahdistus on totta” pitkän jakson (katsottavissa Areenassa).

Saimme julkisuutta, kiitos TV-1. Toivottavasti hekin olivat tyytyväisiä paikkavalintaan.

Kerhon toimintaan palanneena ”uus´vanhana” olen todennut monen asian muuttuneen Tunturiladussa ja kerhoissa.

Muutoksien taustalla on ilmeisesti jäsenistön ikääntyminen, joka tulee ottaa huomioon suunniteltaessa erilaisia toimintoja. Tekijöistä on pula kerhoissa, tapahtumien osallistujat vähenee, yhteiset retket supistuu.

Moniin tapahtumiin osallistutaan pienemmällä joukolla omatoimisesti. En usko että syynä olisi ajan puute tai kiire, joka vaivaa monia tämänpäivän nuoria. Toivottavasti suunta muuttuu heilläkin luontoläheisemmäksi ja että he muuttavat arvomaailmaansa.

Retkelle-messut Jyväskylän messukeskuksessa olivat suurtapahtuma. Osastoomme oli kiinnostusta kiitettävästi. Messukävijöitä oli tuhansia. Kirjasimme noin 150 erittäin kiinnostunutta vierasta, joille esittelimme Tunturiladun ja Ovtsin toimintaa. Työn tuloksen näemme toivottavasti lähivuosina.

Yhteenvetona totesin, että näkyvyyttä pitäisi saada lisää, niin Tunturiladun kuin kerhojenkin osalta. Jäämme Suomen Ladun varjoon, jopa pimentoon. Tunturilatua ei tunneta, Suomen Latu kyllä. Olisko jotain tehtävissä?

Haristupa on se meidän rauhoittumis- ja rentoutumispaikka. Kesä on mennyt uuden kiukaan niksejä opetellessa. Nyt löylynautinnot paranevat kerta kerralta. Keväällä takatalvi yllätti talkoolaiset mutta viikon siirrolla sekin onnistui. Kesän suunnitellut retket onnistuivat, siitä kiitos vetäjille.

Syyskauden avaamme Harisella la 7.9. ja Somekurssin merkeissä tapaamme Matarassa la 21.9. klo 10 ja lokakuun kerhoillassa ti 8.10. tutustumme kalojen elämään ja kalabiologiaan.

Marras- ja joulukuussa perinteinen vuosikokokous ja myyjäiset sekä tietysti ”tonttuillaan” Haristuvalla suurella joukolla mantelia puurosta etsien piippalakkien heiluessa.

Tulevan syksyn kohokohta on 25.-27.10. Odotamme teitä Tunturilatulaisia suurella joukolla vuosikokoukseen ja susiaisiin Saarijärvelle.

Tarjoamme tapahtuman, jota ei voi ohittaa käden heilautuksella. Paneudumme esi-isien aikaiseen maailmaan kraaterijärven tuntumassa. Tutustumme kivikauden kylään monella tavalla. Olette tervetulleita.

Aku
varapuheenjohtaja

Uusi puheenjohtaja susivaliokunnalle

Tunturiladun Susisääntöjen mukaan on susivaliokunnan puheenjohtajan, samoin kuin kolmen muun jäsenen, oltava johtajasusia.

Susivaliokuntaan nimetään kaikkiaan kuusi henkilöä vuosittain. Puheenjohtajan osalta tämä määräys on aiheuttanut ongelmia viime vuosina, kun uusia johtajasusia on vihitty harvakseltaan.

Olen kokenut jo jokin aikaa, että susivaliokunta tarvitsee uuden, tuoreen puheenjohtajan. Susivaliokunnassa olevat, kokeneet ja osaavat johtajasudet, eivät ole halukkaita ryhtymään toimikunnan vetäjäksi eikä muitakaan vaihtoehtoja ole löydetty.

Tällä hetkellä tuntuu, että susiasioihin on kiinnostusta jäsenistössä. On saatu paljon yhteydenottoja ja erinomaisia ehdotuksia järjestelmän uudistamiseksi.

Tarjolla on mielenkiintoinen ja haastava tehtävä viedä susiaatettamme eteenpäin osaavassa ja innostuneessa toimikunnassa.

Marita Maula

Owla Lemmenjoen kullankaivajien jäljillä

Lauantaina 8.6.2019 auringon paistaessa lähdimme kohti Lemmenjokea Owlan jo perinteeksi tulleelle alkukesän vaellukselle.

Napapiirin Shellillä tapasimme kaikki kymmenen vaeltajaa ja lounastimme jatkaaksemme kohti Lemmenjoen Njurgulahtea.

Perille saavuttuamme majoituimme Ahkun tuvan kolmeen rakennukseen. Ahkun tuvalta saimme erinomaista palvelua ja opastusta. Ahkun tupa tarjoaa kansallispuiston vuokratupien välityksen, mökkimajoitukset, ruokailut, leirintäaluepalvelut ja saunan vuokrauksen sekä venekuljetukset Lemmenjoella.

Sunnuntaina Ahkun tuvan aamupalan jälkeen aloitimme retkemme kohti ensimmäistä yöpaikkaa Sotkajärveä, josta oli määrä huiputtaa Joenkielinen. Huiputuksesta oli luovuttava usvaisen sään takia. Joenkielisen rinteeltä näimme hienon Lemmenjokilaakson.

Seuraavan päivän vaellus johti meidät Ravadasjärvelle, jossa on tilava kaksiosainen autiotupa, johon majoituimme. Lemmenjoen ylitimme Sieriknivan kohdalla olevalla ylitysveneellä, jonka käyttäminen on haastavaa vetäen seisaaltaan korkealla olevasta narusta vene joen yli.

Reitillä on useita erinomaisia hiljattain rakennettuja taukotupia. Reitiltä löytyvät myös selkeät vuonna 2018 laitetut kullankaivuusta ja Lemmenjoesta kertovat opastaulut.

Illalla tutustuimme Ravadaskön-gään kuohuihin. Yö oli kylmä. Tunturien huiput olivat lumisia herätessämme.

Saksalainenkin vaeltaja tuli tupaan nukkumaan pihalla olleesta riippumatosta. Ravadasjärveltä vaelluksemme jatkui Ravadasniemen ja Mattit Ravadaksen kautta Morgamojan Kultalaan kahdeksi päiväksi. Olimme onnekkaita kun saimme iltaisin saunoa rantasaunassa.

Retkeilimme tutustuen kullankaivaja Heikki Pihlajamäen valtaukseen ja hänen perustamaansa Kuvernementtiin, jonka hän, Miessin kuvernööri, oli julistanut luonnonsuojelualueeksi. Hän oli jakanut ystävilleen Miessinmaan passeja sillä ehdolla että nämä pyrkivät elämään sopusoinnussa luonnon kanssa.

Kolme meistä kävi tutustumassa erämaassa olevaan Korhosen kirjastoon Jäkäläpään kulttuurikeskuksessa.

Morgamojan jälkeen vaelluskohteenamme oli Kultahamina, johon pääsi Njurgunlahdesta venekyydillä. Matkalla tutustuimme kullan ensimmäiseen löytöpaikkaan.

Osa meistä yöpyi Lapin Kullankaivajain Liiton omistamassa autiotuvassa.

Yöllä eräs meistä ulkona käydessään totesi ahman vierailevan pihapiirissä. Seuraavana päivänä kävelimme Ravadasjärvelle odottamaan Ahkun tuvan venekyytiä.

Ahkun tuvalle saavuttuamme saimme saunoa ja illallistaa poronkäristystä tai lohta. Nam.

Illalla Ahkun tupa mahdollisti tutustumisen vastarannalla olevaan Kaapin Jounin kenttään, jossa on asuttu 1800-luvun lopulta vuoteen 2004.

Yön jälkeen oli vuorossa kotimatka. Silläkin oli uusi kokemus yhden auton renkaan puhkeaminen ja renkaan täyttäminen autossa olleella paikkausainesprayllä. Yritysten jälkeen se onnistui. Rengas piti paineensa Ouluun asti.

Kokemus sisänsä mukavan alkukesän vaelluksen lisäksi. Vaeltaminen kannattaa aina.

Lapinkävijät Owla
Hannu Liljamo

Jukka Parviainen

Lemmenjoki ylitettiin veneellä.

Lemmenjoen vaeltajat lähtöpaikalla.

Erähenkiset kesäpäivät Evolla

Hämeenlinnassa ja sen ympäristössä toimiva Tunturikerho Alppas isännöi Evolla pidettyjä tämänvuotisia kesäpäiviä.

Paikan päällä havaitsimme, että kyseessä olikin eräänlainen juhlavuosi: edellisistä Alppaksen Evolla järjestämistä kesäpäivistä oli 25 vuotta. Muualla ja muita yhteisiä tilaisuuksia kerho on toki tällä välinkin isännöinyt.

Pitkästä aikaa meillä oli tilaisuus viettää todella erähenkinen tapahtuma. Päivien pitopaikkana oli Jussin nuotiokatos Evon retkeilyalueella, jonka tämä osa kuuluu Hämeenlinnan kaupunkiin.

Alueen edelliset käyttäjät, noin 5000 partiolaisen Ilves 2019 -leiri, oli poistunut paikalta viikkoa aiemmin.

Tarjolla oli kerrankin rajattomasti hyviä teltanpaikkoja, sillä kesäpäivillämme oli 42 osallistujaa. Määrä oli lähes sama kuin viime vuonna Hankoniemellä.

Kuten kutsusta kävi ilmi, nyt yövyttiin omissa majoitteissa ja käytettiin omia ruokailuvälineitä – kuten vaelluksella ikään.

Sauna oli telttasauna, tosin sieltä suuremmasta päästä.

Koska honkien rungoissa ei ollut pistorasioita, oli autoilijoilla paljon ystäviä kännynlataajien joukossa. Mitenkähän partiolaiset olivat tuon asian ratkaisseet, heidän leirinsä kun kesti viikon?

Ehkäpä alueella tuolloin oli sähkövirtaa muuallakin kuin valaisimissa.

Se, minkä osallistujat kokivat mukavan erähenkisenä, aiheutti järjestäjille lisää työtä jo pelkästään siitä syystä, että Hämeenlinnasta ja omista keittiöistä on Evolle matkaa noin 50 kilometriä eikä ulkopuolista henkilökuntaa ollut. Mutta tämänkään tapahtuman aikana osallistujat eivät ehtineet edes ajatella syömistä, ennen kuin emännät jo olivat loihtineet esille seuraavan kattauksen.

Ohjelmassa arvauspolku ja leiriolympialaiset…

Järjestäjät olivat rakentaneet kahden järven väliselle alueelle monipuolisen Arvauspolun, joka tarjosi kiertäjille sekä pohdittavaa ja tietoa. Kysymykset koskivat niin uhanalaisia eläimiä kuin ilmastonmuutoksen vaikutusta lajistoon ja alueen historiaa.

Jouduimmepa miettimään omaa hiilijalanjälkeämme ja sen korvaamiseksi tarvittavien metsähehtaarien määrää.

Mitä tulee urheilupuoleen, tunturilatulaiset ovat joko tappionkarttajia tai sitten suorastaan laiskoja tosikkoja. Miten muuten on selitettävissä se, että perin harva palautti leiriolympialaisten suorituskortin, vaikka lajit olivat, paitsi hauskoja, kaikille tasapuolisesti uusia ja hankalia ja luvassa oli palkintojakin?

Jollei voitto näyttänyt todennäköiseltä, oli turha edes osallistua tai ainakaan kirjata tuloksia. Tai sitten pelättiin häviötä päivien nuorimmille osallistujille, jotka treenasivat lajeja uutterasti.

… ja ensiaputehtävä

Lauantai-iltana oli mahdollisuus verestää ensiapuosaamistaan tehtävätauluilla. Kuvassa oli legohahmojen avulla esitetty onnettomuustilanne, jonka osallisten vammat, hoitojärjestys ja -toimet osallistujien tuli määritellä.

Tässä kisassa ei ollut voittajia vaan olimme kaikki oppijoita. Tehtävää olivat partiolaiset ratkoneet meitä ennen eikä yksikään 170 joukkueesta ollut saanut siitä täysiä pisteitä. Tuskin kukaan meistäkään, mutta varmasti jokainen kortteja nauloihin kiinnittänyt ja niitä edestakaisin siirrellyt oppi tehtävästä paljon.

Ei mitään uutta retkeilyvälinerintamallakaan

Lapinretkeilyn uranuurtaja Kaarina Karin seurue herätti ensimmäisellä Haltin-matkallaan 1930-luvulla suurta ihmetystä senkin takia, että he kuljettivat varusteitaan itse valmistamallaan rinkka-ratas-kulkuneuvolla.

Liekö se ollut pontimena kun **Arto ”Apa” Niemelä** on suunnitellut ja työstänyt oman kulkupelinsä, eräkärryt. Kehitystyö on niin pitkällä, että kärryistä on olemassa jo sähkökäyttöinenkin malli. Tämä apuri, jonka Apa kertoi soveltuvan talviseenkin retkeilyyn, herättää varmasti vastaantulijoiden mielenkiinnon tunturissa nykyisinkin.

Tuula Forström

Kesäpäivien emäntä Helmi Saarnijoki paistoi omenia, joita Owlan Pekka Ahokas kiikutti pöytään tarjolle.

Erkki Maununen

Tunturiladun lippu iltavalaistuksessa.

Kämppätoimikunta kokoontui

Muiden nauttiessa leppoisasta lauantaista piti kämppätoimikunta työntäyteisen kolmatta tuntia kestäneen kokouksen.

Siinä käytiin läpi tämän kesän talkoiden tulokset ja ennen kaikkea suunniteltiin ensi vuoden talkoita – eikä tehtävälista nytkään ole lyhyt!

Vuoden 2020 talousarviota varten kämppien talkoo- ja hoitokuluista tehtiin yhteenveto. Lisäksi työstettiin uusittuja kämppäkohtaisia turvallisuusasiakirjoja.

Kiitos ja näkemiin

Kesäpäivien ohjelma on varsin vapaasti toteutettavissa sitä kun eivät ”kuormita” yhdistyksen viralliset kokoukset.

Me vieraat saimme viettää mukavan ja leppoisan viikonlopun, jota kaiken muun lisäksi suosi kaunis kesäinen sää.

Pienehköllä kerholle tapahtumajärjestely on aina erityinen voimanponnistus.

Tuula Forström

Arto Niemelä esittelee eräkärryä.

Alppaksen jäsenistä noin kolmannes oli Evolla eri tehtävissä kesäpäivillä.

Kiitos teistä jokaiselle!

Tunturiladun lippu luovutettiin seuraavan kokoontumisen isäntäkerholle Ovtsille, joka 25. – 27.10.2019 järjestää Saarijärvellä Summassaaressa vuosikokouksen ja susiaiset. Seuratkaamme lippua!

Vappu Hietala

Lettuja kulttuurinnälkäisille joensuulaisille

Kumpelaisten iloinen 16-henkinen talkoolaisten joukko oli mukana perinteisessä JoenYö – tapahtumassa 23. elokuuta Joensuussa.

Tapahtuman eräs mukanaolijoita suuresti kiinnostanut alue oli järjestöbulevardi, jossa eri järjestöt esittelivät toimintaansa erilaisin ”tarjouksin”.

Maistuvimmat tarjoukset eli lettuja, kahvia, teetä, mehua, löytyivät Kumpen teltalta. Lettujen syömisen lomassa nauttijat kuulivat ”suunsoittajien”, **Jouko Koivun** ja **Onni Voutilaisen** tarinoita Kumpen toiminnasta kuvien kera.

Tapahtuman eri toimintapisteissä Joensuun uudella torilla ja muissa paikoissa oli yleisöä liikkeellä useita tuhansia.

Kumpelaisetkin saivat heiltä mukavan tienestin viiden tunnin talkootyöstä.

Rutiinia tähän on kertynyt runsaasti aiemmista tapahtumista.

Onni Voutilainen

Letuntekijöiden hyväntuulisuus antoi vielä hyvää lisämakua hillolettujen nauttijoille.

Mieliinpainuva VaVa-leiri

Tiina (vas.), Saika, Saara ja Avelia esittivät keksimänsä näytelmän iltaohjelmassa.

Maarit Syrjälä (vas.) ja Kaija Lahtinen huolehtivat leiriläisten näläntorjunnasta.

Sari Lehtola ja Nuutti Isola veistämässä voiveitsiä.

Raiski Palosaaren paidan maalausta seuraa tarkoin vieressä Tiina Syrjälä.

Käännymme Muonio-Kittilä tieltä kohti Pallasta. Olemme ohittaneet jo Ylläksen tunturiryppään. Kohta on edessä Pallas useine huippuineen.

Takapenkkiläiset eivät vielä juurikaan ihaile maisemia vaan touhuilevat omiaan; lueskelevat ja pelailevat. Tosin tiellä ja tien vieressä olleet porot ovat kiinnostaneet.

Raattamasta jatkamme vielä Yli-Kyröön ja sitten käännymmekin jo kohti Vuonitsjärveä ja Susikyröä.

Leiripaikalla on jo runsaasti väkeä. Telttoja on siellä täällä metsikössä. Keitto – ja ruokailukatoksessa käy kuhina. Meidät ”komennetaan” heti aluksi hernekeiton syöntiin. Kuulemme, että olemme miltei viimeiset tulijat. Sijoittelemme auton ja asuntovaunun sopivalle paikalle ja pystytämme tytöille teltan.

Kun sitten viimeisetkin leiriläiset ovat tulleet ja muutenkin aika koittanut, siirrytään lipunnostoon. Lippu on kylläkin Tunturiladun isännänviiri.

Lyhyen jutustelun ja iltapalan jälkeen käydään yöpuulle. Toinen tytöistä ei haluakaan telttaan ja toinenkin on aamulla ilmaantunut vaunuun nukkumaan.

Seuraavien päivien ohjelmien teemat vaihtelevat eikä yksikään päivä ole samanlainen.

Ensimmäisenä päivänä tutustuttiin retkeilyyn; laitettiin Trangia keittokuntoon, tutustuttiin rinkan pakkaamiseen ja tehtiin eko-nuotio.

Ja tietysti syötiin! Keittiönä toimiva hellarakennelma toi mieleen vanhat partioleirit ja ”veturin” rakentamisen ja siinä ruoanlaiton. Tosin nyt ei itse keitelty eikä kokkailtu vaan **Kaija Lahtinen** hoiteli emännyyttä **Maarit Syrjälän** ja **Pirkko Liuksialan** avustuksella.

Ja kyllä oli ruoka hyvää ja sitä oli joka kerta riittävästi!

Miira ja Minka Eloranta paidanmaalauspuuhissa yhdessä mummunsa Aino Kaikkosen kanssa.

Perunateatterin tähdet Kaija Lahtinen, Heikki Kaikkonen, Marita Maula ja Pentti Vainio.

Tiskikatos oli ahkerassa käytössä. Omia astioitaan tiskaamassa ovat Nessa Auterinen ja Raimo Salonen.

Toisena päivänä opeteltiin vasaroimaan ja pykättiin viehättäviä pääskysenpesäpönttöjä.

Myös puukon käyttöä opeteltiin ja syntyikin monta hienoa voiveistä. Puujalat alkoivat tässä vaiheessa olla jo kovassa käytössä ja jopa me mummot ja papatkin pysyttiin niillä tasapainossa!

Useillehan se kyllä oli vanhan mieliin palauttamista…

Sitten koitti se kohokohta – retki Nammalakuruun!

Lapsille taisi olla kaikille ihan eka kerta avotunturiin kiipeäminen ja siellä yöpyminen. Onneksi ylhäällä oli tupa, jossa sopi yöpymään. Tuuli oli nimittäin navakka ja puisteli telttoja yön aikana melkoisesti.

Muutenkin tuli oikein kunnollista retkitunnelmaa, kun kämpän ympäristöön nousi telttoja kaikkiaan nelisenkymmentä. Oli partioporukkaa ja vaellusriparia ja yksittäisiä vaeltajia.

Paluumatkalla kysyin tyttäreni tyttäriltä, tokko lapinkärpänen puraisi heitä. Kyllä kuulemma puraisi!

Tunturista palattuamme oli ruoka odottamassa.

Piiat ja rengit ja muut leiriin jääneet aikuiset olivat lajitelleet paidat valmiiksi kokojärjestykseen ja sitten käytiin niitä kuvittamaan.

Vielä ehti olla pari teemapäivää: vesipäivä ja hillaretki.

Vesipäivä aloitettiin onginnalla. Hotelli Vuontispirtin kanssa oli sovittu, että sen laituria saa käyttää onkimispaikkana.

Ja kyyllähän sieltä kalaa tuli! **Tapio Syrjälä** ja **Nessa Auterinen** olivat kalastajia ylitse muitten! Ja voi sitä silmien loistetta kun kala tarttui onkeen!

Vielä ehdittiin käydä hillaretkellä.

Suunnistettiin läheisen Ahvenjärven rantasoille ja kerättiin kultamarjat talteen. Ei niitä tänä vuonna kovin runsaasti ollut, mutta makuun päästiin.

Ja mikä olisikaan leiri ilman kisailua! Lapset ryhmiin ja rastilta rastille erilaisten tehtävien kimppuun.

Jotta aikuiset eivät voisi sekoittaa hommaa eivätkä kovin mahdottomasti kirittää, **Satu Ojala** komensi meitä muodostamaan pareja ja työnsi eteemme papereita, joissa oli erilaisia **Airi Ala-Juuselan** laatimia sanatehtäviä. Ja voi että meilläkin oli mukavaa!

Kaiken tämän välillä ehdittiin pelailemaan pihapelejä, tasapainoilemaan hihnalla, kävelemään puujaloilla, iltaisin saunomaan ja istumaan… niin nuotiota ei voinut sytyttää yhtenäkään iltana metsäpalovaroituksen takia, mutta leirin puolivälissä joukkoon liittynyt nuorten vaellusporukka järjesti iltaohjelmaa.

Ensimmäinen ilta hoidettiin **Raiskin** ja kumppaneitten voimin, toisen illan sketseistä ja hauskoista huolehtivat leirin nuorimmaiset.

Melonta upeassa säässä oli ihan ehdoton juttu.

Iivarin ikimuistoinen yö riippukeinussa. Uni maittoi hyvin.

Geatkin vaeltajat maalasivat itselleen uniikkipaidat, joissa kuitenkin oli paljon samaa.

#vaellus 2019

Matkamme kohti Lapin tuntureita alkoi heinäkuisena perjantai-iltana. Lähdimme Huittisista bussilla, johon hyppäsi myös vava-leiriläisiä.

Aamupäivällä olimme polun päässä Rauhalassa. Sieltä 12 hengen seurueemme starttasi matkaan ja heilutti muutamaksi päiväksi hyvästit vava-leiriläisille.

Seurueemme lähti vaeltamaan rinkat selassa mutkikasta polkua helteisessä säässä. Reitti Keimiöjärvelle oli melko tasaista, eikä suuria korkeuseroja ollut havaittavissa.

Illalla saavuimme autiotuvalle. Teimme ruokaa, mutta puhdasta vettä ei ollut oikein tarjolla. Siksi päätimme suunnitelmasta poiketen kävellä vielä muutaman kilometrin varaustuvalle. Pystytimme sinne teltat ja kävimme vielä pulahtamassa järvessä.

Keimiöjärvellä aamutoimet tehtyämme jatkoimme matkaa auringon saattelemana kohti Mustavaaraa. Saimme myös samalla esimakua korkeuseroista.

Kuukkelille maistui purtava Timo Kuusenahon kädestä.

Maanantain määränpäänä oli Mäntyrova. Lämpötila edellisiin päiviin verrattuna oli laskenut huomattavasti. Vaelsimme metsikössä ja ”pieniä” suonylityksiä osui reitillemme.

Tiistaina pääsimme sivistyksen pariin. Reittimme kulki Pallas-hotellin kautta. Siellä pidimme pienen tauon ja samalla keräsimme energiaa vaelluksemme kohokohtaa varten. Vaelluksemme jatkui kohti Taivaskeroa. Siellä sytytettiin Helsingin vuoden 1952 olympialaisten olympiatuli. Ihastelimme tunturin huipulla maisemia kovasta tuulesta huolimatta. Matka Rihmakurulle ja samalla viimeiselle yöpymispaikalle oli aika kivikkoista. Tunturit komeilivat ympärillämme ja jättivät taakseen nätin auringonlaskun.

Keskiviikkona matkamme tuli päätökseen ja saavuimme VaVa-leirille loppuviikoksi. Ennen Susikyröön saapumista reittimme kulki Nammalakurun ja Montellin majan kautta. Nammalasta jatkoimme tauon jälkeen omaan tahtiin Susikyröön.

Vaelluksemme pituudeksi tuli 55 kilometriä. Suuremmilta tapaturmilta vältyttiin ja selvisimme pienillä paikkauksilla. Vettä oli tarjolla rajallisesti kuivuudesta johtuen.

Vaellus oli kuitenkin onnistunut. Luonnon rauhaa ja parasta seuraa. Mitä muuta ihminen tarvitsee?

Anni

Leiriolympialaisissa yhtenä tehtävänä oli koota ja purkaa trangia. (kuva yllä) Aivan pienimmätkin tytöt onnistuivat tehtävässä hyvin. Olihan trangiaa jo käytetty vaelluksella ja sen kokoamista opeteltu leirin alussa.

Leirin ohjelmasta vastasivat Satu Ojala ja **Raiski Palosaari**. Joittenkin aikuisten kanssa oli sovittu lisäksi erilaisista vastuista – ja tietystihän me kaikki otimme osan vastuusta ja huolehdimme leirin onnistumisesta.

Heikki Kaikkonen
Kuvat: leiriläiset

Kalastajat vauhdissa.

Reippain mielin lähdettiin vaellukselle.

Pakkopotretti Taivaskerhon huipulla. Kuvaajana Geatkin vaelluksen vetäjä Mika Viljanen.

Mikko Suominen

Keskiyön auringonpaistetta Suolisjärvellä.

Etäällä Pohjanmaalla hylätty järvi on...

INARIJÄRVI!

Sinne suuntautui Kolbman kesän melonta- ja kalastusvaellus. Kaksi viikkoa meloi viisi vaeltajaa ja yhden viikon kolme muuta, kulkuvälineinään intiaanikanootteja ja yhdellä kajakki.

Reitti oli suunniteltu kiertämään Inarin pohjoisosia ja Vätsäriä, ensimmäisenä viikkona Suolisvuonolta Kyynelvuonoon ja toisena viikkona Kyynelvuonolta Surnuvuonoon pikkujärveltä toiselle seuraten.

Valintoja auttoivat netistä löytyneet retkikertomukset sekä karttojen ja ilmakuvien tutkinta.

Lähtöpaikkanamme oli Nitsijärven veneenlaskupaikka, joka vaikutti olevan sangen suosittu autojen määrästä päätellen.

Samaan aikaan matkaan lähti toinenkin retkiporukka. Nitsijärvestä selvittiin jo ensimmäisenä päivänä uittokosken kautta Inarijärven puolelle, vaikka tuulikin toi oman haasteensa. Toisen päivän aallokko oli niin kova, että jo 1,2 kilometrin jälkeen katsottiin parhaaksi laittaa leiri pystyyn.

Viiden asteen lämpötila sekä lumi ja rakeet olivat vain hidaste seuraavana päivänä.

Tuulen rauhoittuessa päästiin matkaan rannan tuulensuojaa seuraten. Uskomatonta, mutta totta: näiden päivien jälkeen ei tarvinnut enää juuri vastatuuleen puskea, kun reittejä valittiin suotuisina pysyneiden tuulten mukaan.

Pitkä ja kapeahko Suolisvuono oli ensimmäinen alue, jolla päästiin Inarin vuonotunnelmaan. Aurinkokin tuli välillä esiin. Suolistaipaleen autiotupa kauniilla kannaksella Suolisvuonon ja Suolisjärven välissä oli mukava pysähdyspaikka. Olipa siellä oikein venevinssikin kannaksen yli, mutta keveät aluksemme nousivat raa'an lihasvoiman avulla tästä ensimmäisestä lyhyestä kanto-osuudesta.

Suolisjärveltä Kyyneljoelle siirryttäessä uitettiin aluksi kanootteja, mutta koko loppupäivä päästiinkin melomaan hyvässä säässä reippaassa tahdissa.

Kyyneljärven harjukset toivat jännitystä, iloa ja ruokaa. Leiripaikka löytyi niemestä Kyyneljärven puolelta.

Kyyneljärven ja -vuonon välissä oleva kivinen koski ohitettiin kantamalla, paitsi koskenlaskutaitoinen **Timo A.** sujautti siitä läpi intiaanikanootillaan helposti. Aurinkoinen ja mahtavan tyyni sää saatteli porukan Pisterin autiotupaa kohden. Oli suorastaan uskomatonta matkata muodostelmassa selällä ilman aaltoja.

Pisterin autiotupa oli hyvin hoidettu ja mukava pysähdyspaikka. Osa porukasta sai viettää siellä kaksi luppopäivää, kun **Mikko** ja Timo A. saattoivat **Velin** kotimatkalle Tsiuttajoensuulle ja ottivat vastaan kaksi uutta melojaa, **Hannan** ja **Timo L.:n.**

Toinen melontaviikko alkoi Pisterissä munkkikahvien merkeissä.

Seuraksi saatiin kavtsilainen kajakkimeloja ja Nellimistä Metsähallituksen palkkaama Safari Servicen siivouspartio. Tuli puhdasta jälkeä, ikkunat ja lattiat pestiin, kaasupullot vaihdettiin yms. Samalla saatiin viimeiset kuulumiset Inarin seudun asukkaista ja tapahtumista.

Raskaampi puolisko melontavaellukselta starttasi tyynenä ja aurinkoisena. Päiväpysähdyksellä nautittiin parin hehtaarin kokoisesta nimettömästä saaresta kukkineen ja maisemineen tyynelle järvelle ennen tuttua leiripaikkaa Vuopajaniemessä.

Esimakua kantotaipaleista saatiin kuuden metrin nousussa Sorstijärville. Sieltä Hetekajärvelle, Harrijärvelle ja lopulta yli 300 metrin siirtymistaival Ahvenjärvelle. Viimeiset kaksi osoittautuivat nimiensä mukaisiksi kaloissaan. Harrijärvestä tosin nousi haukeakin.

Reijon idea kanoottien kantamisesta neljän miehen voimin sekä eteen että taakse sidottujen keppien avulla osoittautui todella käyttökelpoiseksi.

Vaikka matkaa eestaas toki kertyikin, auttoivat painon jakaminen ja sopivat kädensijat siinä ettei pitkäkään kantourakka tuntunut liian kovalta kenellekään. Naiset puolestaan hoitivat samaan aikaan suuren osan tavaroiden kantamisesta.

Pikkujärvien kirkas vesi ja karut kiviset rannat toivat todellista erämaatunnelmaa kaukana kaikesta alueella, jolla kukaan harvoin käy. Ne ovat Vätsäriä aidoimmillaan, Suomen syrjäisintä kolkkaa.

Mieleen painunein kantotaival oli nousu Ahvenjärveltä Vinkkelijärveen ja siitä Valajärvelle. Käytännössä kanoottien kanssa kavuttiin 20 metriä korkeammalle harjanteen yli ja siinä nousi hiki pintaan kantosysteemistä huolimatta. Oli jännittävä nähdä, että entisina aikoina oli Vinkkelijärvestä Valajärveen viety veneitä juuri samasta paikasta, vanhat lahonneet puunrungot kertoivat muinaisista urakoista.

Valajärveltä alkava osuus mahdollisti seitsemän kilometrin matkan samassa vesistössä ilman kantamisia.

Vala-, Velli- ja Määllijärvissä oli jo isompien vesistöjen tunnelmaa. Kaarekkijärveltä Joukhaislompoloon vievä joki oli juuri sopiva tuomaan virran tunnelmaa ilman, että olisi ollut varsinaista pelättävää koskea. Muutama toinen koskipaikka taas kannettiin.

Juhannukselle luvattu huono sää hoputti hieman vauhtia siirtymään kohti Surnuvuonoa.

Surnujoen ensimmäinen koski oli isompi kantotaival ja sen jälkeen päästiin ihastelemaan valkoisena komeasti pauhaavaa Surnuköngästä. Jos tällainen koski olisi missään lähempänä sivistystä, olisi siihen varmasti isketty jo kauan sitten voimala.

Timo A. esitteli koskenlaskutaitojaan itse rakentamallaan kanootilla.

Pitkä Surnujärvi oli kaunis melontaosuus ainutlaatuiselta vaikuttavassa kapeassa järvessä.

Sen lopussa olevassa Surnukoskessa kantotaival oli retken pisin, 630 metriä linnuntietä. Paikka oli kalastajien veneiden säilytyspaikka, paikalla oli kaikenlaista siirtokalustoa: hetekanpuolikas pyörillä, kottikärry ynnä muita vempaimia.

Juhannusleiri nousi Surnukosken alajuoksulle sopivasti ennen sadetta, johon osattiin varautua. Lätyt ja kalat paistettiin juhlatunnelmissa säästä huolimatta.

Kantotaipaleiden päätteeksi pidettiin lepopäivä matkasäitä odotellessa.

Myötätuuli saatteli meitä siedettävän sävyisänä, kunhan pysyttelimme rannan tuulensuojassa Vironiemen päätyyn Metsähallituksen tukikohdan pihapiiriin.

Jälleen hyvä leiripaikka ja 'luksushuussi'! Sää siitä vain parani ja saatiin kosteat makuupussit tuulettumaan.

Maanantaille 24. kesäkuuta oli luvattu mainio melontasää lännen suuntaan eikä ennuste pettänyt. Aikaisen aamuherätyksen jälkeen oli varovaisena tavoitteena päästä peräti loppumaaliin Tsiuttajoelle asti, mikäli kaikki sujuisi hyvin.

Paahteinen myötätuulinen sää saatteli viimeistä päivää. Välillä levähdettiin Kortesaaressa, jossa kalajokiselle hiekkarannan kasvatille haluttiin näyttää kaunista Inarin 'hiekkarantaa'.

Perillä 32 kilometrin päivätaipaleen jälkeen oltiin klo 18.10. Vuokramökissä majoituttiin, saunottiin ja valmistauduttiin seuraavan aamun kotiinlähtöön hieman uupuneissa, mutta iloisissa tunnelmissa.

...Ei toista maailmassa Sun laistas poloinen...!

Britta "Iitu" Jokela ja **Mikko Suominen**

Kaloista saatiin nauttia koko vaelluksen ajan. Xiaoyun nappasi hauen ja harjuksen Harrijärveltä illan pyyntireissulla.

Sadesää ei haitannut juhannusjuhlia Surnuvuonon pohjukassa.

Kämppätoimikunnan kuulumisia

Kämpät taas hienossa kunnossa

Jokavuotiset, jo perinteisiksi tulleet Tunturiladun Lapin kämppien kunnossapitotalkoot pidettiin Lapin maassa kesäkuussa viikoilla 23, 24 ja 25.

Talkootyöt onnistuivat hyvin. Talkoissa mukana olleet henkilöt olivat kohtuutyytyväisiä talkootyöolosuhteisiin, emäntäväen järjestelyt talkooväen työssä jaksamisen hyväksi olivat erinomaiset.

Talkooväen matkajärjestelyissä työpaikalle ja kotiin takaisin on jonkun verran kehitettävää. Sellaisen huomion olen tehnyt (kimppakyydit ja matkakorvausasiat yms.).

Jokseenkin kaikki suunnitelman mukaiset työt saatiin tehdyksi varattujen kolmen viikon aikana, niin että juhannusta saatiin viettää työstä vapaana. Osa porukasta jäikin sitten juhannuspäivien ajaksi kämpille.

Työt aloitettiin Susikyröstä viikolla 23, muutamat henkilöt jo edellisellä viikolla. Suurin työ Susikyrössä oli vanhan kämpän vesikaton korjaustyö.

Vanha yli 40 vuotta sitten tehty vesikate purettiin pois. Sen ajan huopakatteen maksimi-ikä on yleensä ollut enintään 40 vuotta, että hyvin oli kuitenkin tehty.

Purkutyön jälkeen yläpohjan kantavaa rakennetta vahvistettiin, painuneita paikkoja oikaistiin ja katsottiin, että lämpöeristeet ja tuuletusasiat on kunnossa, samoin vesikourut ja otsalaudat.

Tämän jälkeen puretut aukkopaikat laudoitettiin umpeen ja asennettiin uudistetulle vesikattopohjalle kaksinkertainen kumibitumihuopa. Näin tehtynä nykymenetelmin ja materiaalein vesikatteen käyttöikä on yli 50 vuotta.

Susikyrössä oli paljon muutakin tehtävää. Siellä korjattiin keittokatoksen tulihormi ja osin vesikatettakin (palovahinko 2018 syksyllä, jonka vakuutusyhtiö on korvannut Tunturiladulle sataprosenttisesti).

Myös pihakaivon kansi uusittiin ja kaivoon asennettiin uusi vedennostopumppu. Lisäksi pihapiiriin asennettiin jo aikaisemmin keväällä hankittu puutarhakeinu, ja ulkoalueiden polkuja ja kaiteistoja kunnosteltiin. Aihkin saunan sisäkatto myös uusittiin ja asennettiin sähkövalot.

Kaikkien rakennusten savuhormit nuohottiin ja tulisijat puhdistettiin. Samoin vesikatot, rännit ja kattojen läpimenot tarkistettiin, että ovat kunnossa.

Polttopuuhommat oli myös viikon työohjelmassa ja kaikkien tilojen suursiivous ja Susikyrön sähköistystä myös paranneltiin.

Lisäksi tehtiin kiinteistön jätehuoltotyö (kuivakäymälät, komposti, imeytyskentät). Myös turvallisuusasiakirjat laitettiin kuntoon ja ajan tasalle, suoritettiin kämppien käyttölaskenta ja suunniteltiin tulevat työt seuraavan vuoden talkoita varten. Paljon muutakin ehdittiin viikon aikana tehdä. Susikyrössä oli viikon aikana 19 henkilöä talkoissa kahdeksasta eri kerhosta.

Susikyrön kaivo oli käyttökiellossa viime vuoden kesästä lähtien vesinäytteissä paljastuneiden epäpuhtauksien vuoksi. Nyt kaivo on kunnostettu ja vesinäytteet ovat olleet puhtaita.

Kaivoon asennettiin pumppu, jonka avulla vettä on nyt helpompi nostaa kaivosta ja vesi pysyy puhtaana, kun sinne ei pääse maan päältä epäpuhtauksia.

Toinen talkootyöviikko oltiin Kiisalla ja muutama henkilö meni samanaikaisesti aloittamaan työt Talaksella, jossa työt jatkuivat vielä varsinaisella talkootyöviikolla 24 ja sen ylikin.

Kaksi henkilöä jatkoi Talaksella vielä juhannuksen jälkeen muutaman päivän ajan korjaten kävelypolkuja, laitureita ja siistittiin ulkoalueita.

Susi-Kiisan työt niin kuin Susi-Talaksenkin olivat tänä vuonna enempi kiinteistöjen jätehuolto- ja polttopuuhommia ynnä suursiivousta ja kämppien käyttölaskentaa menneen vuoden ajalta. Jonkin verran tehtiin myös pienimuotoista rakennusten korjaustyötä.

Vielä myöhään tänä keväänä kämppätoimikunnan jäsenillä oli suuri huoli siitä, saadaanko jo talvella suunnitellut kaikkien kolmen eri Lapin tukikohtien korjaus- ja huoltotyöt ollenkaan tehdyksi, kun ei kesän alussakaan juurikaan ollut ilmoittautunut väkeä talkoisiin.

Kaikki meni kuitenkin hyvin ja väkeä saatiin ihan sopivasti mukaan jokaiseen talkootyökohteeseen. Pientä järjestelyä piti kuitenkin tehdä, että jokaiselle kolmelle eri viikolle saatiin oikea määrä henkilöitä. On tärkeää saada tietää jo ennakkoon henkilömäärä suunniteltujen töiden ja ruokailujärjestelyjen takia, jotta emännät osaavat suunnitella ruokatarvikehankinnat oikein.

Kämppäisäntänä arvostan suuresti Tunturiladun väkeä siitä talkootyöstä, mitä on tehty vuosikymmenten aikana Lapin tukikohtien hyväksi.

Työt on tehty hyvin ja suurella antaumuksella. Näin toimien kämpät ovat pysyneet hyvässä kunnossa, hieno asia.

Kiitos kaikille taas tänäkin vuonna mukana olleille talkoolaisille upeasta työstä Tunturiladun kämppien hyväksi.

Kaikki Tunturilatulaiset: käyttäkää näitä tukikohtia hyväksenne ja ottakaa ystävännekin mukaan. Kämpät ovat nyt hienossa kunnossa ja siistit.

Sirpa Alapuranen

Talkooviikolla Tuula Kirjonen (vas.) ja Helena Oranen Njeallsjesta koekäyttivät kaivon uutta pumppua.

Tunturiladun johtokunta on viime vuosina poistanut kämppien käyttöön liittyviä rajoituksia järkevästi (esimerkiksi ulkopuolisten mukaan ottaminen kämpille jne.).

Hyvää syksyä kaikille Tunturilatulaisille!
Kämppätoimikunnan puolesta
kämppäisäntä
Pekka Kallio

Tunturivaeltajan käskyt -taulu Kiilopäällä

Tuomo Jantusen kirjoitus Tunturilatu-lehdessä 2/2019 Kiilopään Tunturivaeltajan käskyt-taulusta herätti allekirjoittaneen muistelemaan sen syntyvaiheita.

Kenen idea tuo taulu oli, sitä en muista, mutta todennäköisesti asia on kypsynyt Tunturiladun johtokunnassa, jossa mietittiin sopivaa lahjaa 40 vuotta täyttäneelle Suomen Ladulle. Sain tehtäväkseni taulun valmistamisen vuoden 1979 alussa. **T.I.Sorjosen** kirjassa Eräretkeilyn opas vuodelta 1962 oli parilla sivulla Tunturihiihtäjän käskyt perusteluineen ja siitä oli tehty tiivistelmä Tunturiladun opasvihkoseen vuodelta 1968.

Otin nämä Tunturisuden viisi käskyä taulun aiheeksi ja lisäsin niihin selityslauseet katekismuksen tyyliin ”mitä se on”. Sitten hankin ison vanerin ja yritin sommitella siihen tekstiä. Vaikka lauseet tuli kirjoitettua isoilla ”pölkkykirjaimilla”, niin käsialani oli aika epäsäännöllistä eikä se miellyttänyt silmää. Annoinkin sitten tämän tekstin ja kuvien, Suomen Ladun liekkisomman sekä Tunturiladun susimerkin, sommittelun Kolbman taiteilijan **Pentti Luostarisen** tehtäväksi. Pentillä oli vakaa käsi ja silmää taiteellisuudelle. Hän teki työn luonnolliseen kokoon isolle paperille, josta minä sitten jäljensin ääriviivat kalkkeripaperia käyttäen vanerille.

Seuraava valmistusvaihe kesti pitkään. Siinä taisi mennä koko kevättalvi, yli kolme kuukautta, kun juotoskolvilla poltin kirjainten sekä kuvien ääriviivat ja poltin sisäosat tummemmiksi. Lisäsin myös hieman taiteellisia (?) varjostuksia.

Kolvin lipsahduksia poistin raaputtamalla ja hiomakankaalla. Kuvien piirtämiseen kolvilla polttamalla, eli ”pyrografiikkaan”, olin saanut kokemusta valmistamalla muutaman pienen maisemataulun. Lopuksi lakkasin taulun pariin kertaan, että se uhmaisi Lapin ankaraa säätä kauemmin.

Kun vaneritaulua oltiin asettamassa Kiilopään pihaan pystytettyyn kehykseen, huomattiin, että tekemäni taulu oli vaakasuunnassa, mutta kehykset oli valmistettu pystysuuntaista taulua varten. Informaatiokatkoksia näytti olevan useampiakin, koska luonnokseni hyväksymisessä kukaan ei virhettä huomannut. Kehykset, jykevät pystykelot sekä poikkipuut, valmistettiin pikaisesti uudelleen ja luovutustilaisuudessa taulu oli sitten oikealla mallillaan.

Monta vuotta myöhemmin taulun teksti oli haalistunut ja se valmistettiin uudelleen. Tällä kertaa teksti sekä kuvat kaiverrettiin ja tietääkseni työn teki **Olli Kero**, jonka käsialaa on myös Kiilopäällä ruokasalin seinällä oleva puinen UK-puiston kohokartta.

Tunturilatu-lehden 2/2019 kuvassa oli tämä alkuperäinen vaneritaulu.

Matti Rekola

T.I.Sorjosen Eräretkeilyn oppaassa on lähes 60 vuoden jälkeen edelleenkin varteenotettavia ohjeita eräretkeilyyn. Tunturiladun oppaassa on kerrottu tiivistettynä Tunturiladun toiminnasta 20 vuoden ajalta. Oppaassa on myös Tunturihiihtäjän laulun ensimmäisen säkeistön sanat ja sen toivoisi yleistyvän järjestötapahtumissa.

KOKOUSKUTSU

Tunturilatu ry:n sääntömääräinen syyskokous pidetään lauantaina 25.10.2019 klo 14–16
Kylpylähotelli Summassaari,
Summassaarentie 180, Saarijärvi.

Kokouksessa käsitellään sääntömääräiset asiat sekä Tunturiladun uusien sääntöjen hyväksyminen (toinen käsittely).
Tervetuloa! Kahvitarjoilu Johtokunta

TERVETULOA TUNTURILADUN KEVÄTPÄIVILLE JA KEVÄTKOKOUKSEEN

Pieksamäelle 13.-15.3.2020

Majoitus ja ruokailut tapahtuvat Partaharjun toimintakeskuksen tiloissa.
Tarkemmat tiedot Tunturilatu lehdessä 4/2019.
Lisätietoja helena.oranen@gmail.com
Järjestäjänä Tunturikerho Njeallje

TUNTURILADUN RETKIMUISTIO 3/2019

13.–21.9. Ruskaviikko Susi-Kiisalla (Geatki)
Kerhoviikon aikana tehdään päiväretkiä lähiympäristöön ja mahdollisesti pidemmällekin. Viikon ohjelma rakentuu ryhmän toiveiden mukaan. Tied. ja ilm. 20. 8. mennessä Eija Vettenranta p. 040 543 5741

6.–7.9. Metsänäyttely Silva (Kumpe)
Joensuu, Laululavan alue. Kumpella ja Joensuun Ladulla on yhteinen osasto (nro 4) Linnunlahdentien äärellä. Tarvitaan vähintään 4 kumpelaista esittelemään Kumpen toimintaa eri materiaalien avulla.

14.–21.9. Kumpen Ruskaviikko, Kiilopää (Kumpe)
Huom! Paikka vaihtunut! Ruskaviikolla mahdollisuus tehdä oman kunnon mukaan joko päiväretkiä tai lähteä pidemmälle vaellukselle. Päiväretket vetää Matti Nylander ja vaelluksen Jouko Koivu. Ruskavaellus suuntautuu Ruijanpolun, Kopsusjärven, Vintiläojan, Tuiskukurun, Kutturapään ja Kiilopään maisemiin. Tarkemmat tiedot vaeltajakirjeessä. Tied. ja ilm. Jouko Koivu p. 045 112 4712.

28.–29.9. Suomu 24h vaellus, Patvinsuon kansallispuisto. (Kumpe)
Tapahtuman järjestäjänä Riveria-ammattiopiston eräopasopiskelijat. Huolto ja ruokakustannukset 15 €/hlö. Vuorokauden aikana voi patikoida puiston polkuja omaan tahtiin niin paljon kuin vain ehtii ja jaksaa. Ilm. Ohjelmapalveluiden tuotantotalliin 16.9. mennessä p. 050 311 5735 tai tuotantotalli@riveria.fi. Kumpen yhteyshenkilö: Onni Voutilainen p. 050 365 6138.

5.10. Polkuretki Lehmonharjun laavulle (Kumpe)
Huom! aika muuttunut! Kuljetaan polkuja pitkin yht. 7-8 km kauniissa metsä-, suppa- ja harjumaisemassa. Korkeuseroja, mutta edetään leppoisasti. Sään mukainen vaatetus, lämpimät sukat ja käsineet, vaelluskengät/kumisaappaat, kävelysauvat, lämmin tuulenpitävä taukotakki, istuinalusta, lämmintä juotavaa, eväät. Laavulla keitellään kahvit ja nautitaan harjulta avautuvasta upeasta maisemasta. Tied. ja ilm. kyytijärjestelyjen vuoksi ke 2.10. mennessä kukkonen.pirjo@gmail.com tai p. 041 430 4430. Kokoontuminen klo 9 Urheilutalon P-paikalla.

23.10. Valokuvailta (Kumpe)
Huom! muuttunut päivä! Piparkakkutalo. Kauppakatu 34, Joensuu. Aloitamme illan klo 18 Jouko Koivun luontoaiheisella luennolla ja katsellaan valokuvia Kumpen reissuilta.

Huom. Tapahtumat löytyvät myös Tunturiladun tapahtumakalenterista, johon tehdään päivityksiä myös lehden ilmestymisajankohtien välillä!
Yritetään saada vastinetta retkien järjestäjille. Yksi parhaista palautteista on runsas osallistuminen. Huomioi myös mahdolliset yhteiskuljetukset retkikohteisiin. Niitä kannattaa tiedustella, vaikka kohteena on "omat polut" retkikohteen suunnassa.

TUNTURILATU-LEHDEN 4/2019 RETKIMUISTIOON JULKAISTAVAKSI TARKOITETTU AINEISTO TULEE TOIMITTAA VIIMEISTÄÄN 1.11.2019 OSOITTEELLA SATU.OJALA@TUNTURILATU.FI

Nettijulkaisua varten toivotaan lyhentämätöntä ilmoitustekstiä.
Ilmoituksen vähimmäistiedot (Tunturiladun ja Suomen Ladun nettikalenterit):
- alkamis- ja päättymisajankohta - kokoontumispaikka (osoite)
- viimeinen ilmoittautumispäivä - yhteyshenkilön nimi, sähköpostiosoite ja puhelinnumero

Tunturiladun syyskokous ja susiaiset
25.–27.10.2019
Kylpylähotelli Summassaari ja Kivikauden kylä Keski-Suomen Saarijärvi

15 euron osallistumismaksu maksetaan ilmoittautumisen yhteydessä

OHJELMA

Perjantai 25.10.

Klo 15 saapuminen alkaa. Tervetuloa, ilmoittautuminen aulassa / OVTSI

Majoittuminen

Klo 17–20.30 saunat ja allas käytettävissä

Klo 17–19 päivällinen buffet-pöydästä sis. alkuruoat, kaksi pääruokaa (liha ja kala/kana), perunoita, kasviksia, kahvi, jälkiruoka, leivät, voi, raittiit ruokajuomat

Ravintolassa tanssit ja karaoke

Lauantai 26.10.

Klo 7.30–10 aamiainen

Klo 8 alkaen, ilmoittautuminen aulassa lauantaina saapuville /OVTSI

Klo 8–10 aamusauna ja uinti

Klo 10 lipun nosto Hotellin edessä

Klo 10.30–12 ohjelmaa Summasjärven rannassa, Haikankärjessä, luontopolku

Klo 12 lounasbuffet -pöydästä, sis. alkusalaatit, lämmin pääruoka, perunoita, kasviksia, kahvi, pieni makea, leivät, voi, raittiit ruokajuomat

Klo 13–14 kokoustila kylpylärakennuksessa, yleiskatsaus Tunturiladun tilanteeseen, ajankohtaiset asiat, Tuula Forström

Klo 14–16 Tunturilatu ry:n syyskokous

Klo 16–17 kokouskahvit, huilihetki päärakennuksessa

Klo 17–17.30 siirtyminen ulkovaatteissa Kivikauden kylään n. 300 m.

Klo 17.30–19 Kivikauden kylän esittely ja susiaiset kodassa

Klo 19–20 siirtyminen takaisin hotellille

Klo 20 päivällinen buffet-pöydästä sis. alkuruokapöytä, kaksi pääruokaa (liha ja kala/kana), perunoita, kasviksia, kahvi, jälkiruoka, leivät, voi, raittiit ruokajuomat

Ravintolassa tanssit

Sunnuntai 27.10.

Klo 8–11 aamusauna ja uinti

Klo 8–10.30 aamiainen

Klo 10.30 Susien kokous, muulle kokousväelle: "Ennenkin osattiin" pläjäys Haristuvan historiaan

Klo 12 huoneiden luovutus, lipun lasku hotellin edessä

Keittolounas ravintolasalin buffet- pöydästä

Klo 13 Hyvää ja Turvallista kotimatkaa!

Tervetuloa, olemme odottamassa teitä Kivikautiseen Summassaareen ja sen tarinan ainutlaatuisesti kertovaan Kivikauden kylään!

Majoitus hotellihuoneissa ja loma-asunnoissa järven rannalla 2-4 henkeä / loma-asunto

-hotellihuoneet sijaitsevat päärakennuksessa. Varusteet: liinavaatteet, pyyhkeet, TV, puhelin, hiustenkuivaaja

-loma-asunnot eli viekot sijaitsevat järven rannalla rivimuodostelmassa, n. 100 metrin säteellä kylpylärakennuksesta ja 200 metrin säteellä päärakennuksesta. Jokaisessa loma-asunnossa on kaksi erillistä makuuhuonetta, oleskelutila, minikeittiö, WC, suihku, autokatos, terassi. Osassa on oma sauna. Varusteet: liinavaatteet, pyyhkeet, puhelin, jääkaappi, keittolevy, kahvinkeitin ja astiasto.

Kokoustila on kylpylärakennuksessa, Summassaari 1 ja 2 tila. Varusteet: videotykki, valkokangas, fläppitaulu.

Majoitushinnat pe–su
2-hengen huoneessa 160 € / hlö / 2 vrk

1-hengen huoneessa 220 € / hlö / 2 vrk

loma-asunnossa 2-4 hlöä
160 € / hlö / 2 vrk

sis. majoitus 2 yötä, aamiaiset, 2 x päivällinen, 2 x lounas (la, su), saunat ja uinti.

Majoitushinnat la - su
2-hengen huoneessa 95 € / hlö / 1 vrk

1-hengen huoneessa 125 € / hlö / 1 vrk

loma-asunnossa 2-4 hlöä
95 € / hlö / 1 vrk

sis. majoitus 1 vrk, aamiainen, 2 x lounas (la & su), päivällinen, saunat ja uinti.

Asuntoauto ja telttapaikka
Asuntoautolla/-vaunulla
18 € / vrk / vaunu tai auto
- sähköpaikkoja 10 kpl

Telttapaikka 10 € / vrk

Paikkamaksu sisältää majoituksen alueella, kylpylän saunat & allas yleisövuoroilla, sähkön asuntovaunu paikalle.

Ruokailut 76 € / hlö / pe - su
sis. 2 x aamiainen, 2 x lounas, 2 x päivällinen,

Ruokailut 52 € / hlö / la-su
sis. 1 x aamiainen, 2 x lounas, 1 x päivällinen

Ilmoittautuminen Summassaareen
myynti@summassaari.fi tai
puh. 030 608 50

Varattaessa maininta "Tunturilatu 25.-27.10." Majoituskiintiö on voimassa pe 4.10. asti, jonka jälkeen mahdolliset vapaana olevat majoitustilat tulee yleiseen myyntiin. Jokainen maksaa paikan päälle itse.

Luonnostaan hyvä
summassaari 50
HYLPYLÄHOTELLI 1968–2018
Summassaarentie 180, Saarijärvi • 030 608 50 • www.summassaari.fi

OVTSI

Susimerkki arkikäyttöön

Alkuvuoden susimerkkikilpailun tiimoilta Susivaliokunta tulee esittämään Susien kokoukselle syyskokousviikonloppuna Saarijärvellä oheisen uuden Susimerkin.

Merkin on suunnitellut **Jenni Pentikäinen**. Hän on graafinen suunnittelija.

–Luonto on erittäin lähellä sydäntäni ja luonto on myös erittäin iso inspiraation lähde, kertoo Pentikäinen.

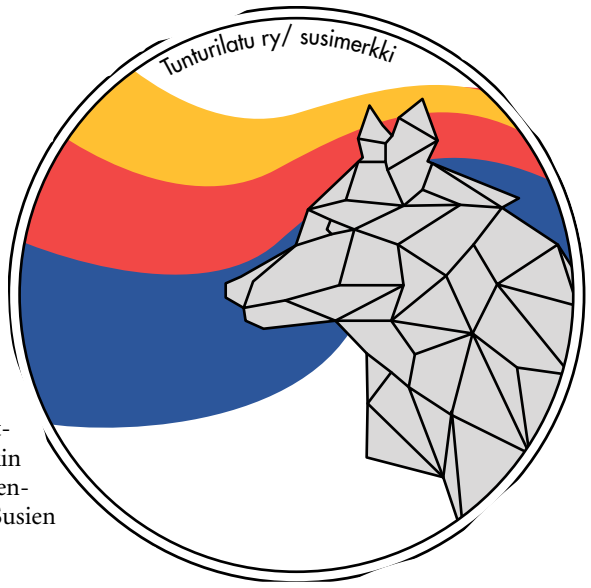
Mikäli kokous hyväksyy merkin, sen säännöt kirjataan Susisääntöihin. Tämä yleismerkki on sama kaikille susiarvoille.

Sitä voi käyttää missä vain. Materiaali valitaan siten, että merkin voi kiinnittää myös kuorivaatteisiin.

Vanhat merkit ovat edelleen käytössä olemassa olevin säännöin, joko arkikäytössä tai juhlamerkkinä.

Susivaliokunnalle voi lähettää terveisiä ja ajatuksia merkin käytöstä, materiaalista ym. jo ennen syyskokousviikonlopun Susien kokousta.

Susivaliokunta

Susivaliokunta 2019

Marita Maula (pj) marita.maula@tunturilatu.fi
Anja Kylävalli anjakylavalli@gmail.com
Juhani Lahtinen juhani.lahtinen@pp3.inet.fi
Raimo Pahkala raimo.pahkala@nic.fi
Hanna-Mari Sinilehto hanna.sinilehto@gmail.com
Sirkka-Liisa Markkanen sirkkaliisa.markkanen@gmail.com

VIETÄ LUPPOAIKAA AIHKISSA!

Varattuja viikkoja 2019 ovat 36, 37, 39, 45 ja 2020 viikot 1, 10, 13, 14 ja 23.

Vuorokausimaksu
30,00 €/koko mökki.

VARAUKSET:
Aulikki Kuukkanen 040 577 4100 tai aulikki.kuukkanen@tunturilatu.fi

Vuoden 2020 alusta varaukset hoitaa Sirpa Alapuranen 050 597 5811 tai sirpa.alapuranen@tunturilatu.fi

KAUPPA AUKI

TUNTURILADUN TARVIKKEITA VOI TILATA YHDISTYKSEN TALOUDENHOITAJALTA: helenius.inka@gmail.com
Tarvikkeet toimitetaan postitse tai sopimuksen mukaisesti.
Tarvikkeita on myynnissä myös Tunturiladun yleisissä tapahtumissa.

MYYTÄVÄT TARVIKKEET	á
Hihamerkki	1,70
Pinssi	1,70
Susimerkki	5,00
Susimerkki nauhalla	6,80
Tunturilatu-tarrat (12 pientä tarraa)	2,00
Tunturilatu-tarra (iso)	1,30
Viiden vuosikymmenen vaellus -kirja	15,00
Kuudes vuosikymmen -kirja	15,00
Historiikit (kaksi kirjaa)	25,00

Susimerkit myydään vain vihityille susille.

Kämppien avaimen voi lunastaa kaksi vuotta Tunturiladun jäsenenä ollut henkilö. Avaimen lunastushinta on 120 €. Avainanomuslomakkeen saa nettisivuilta. Avain toimitetaan postiennakkona.

MAKSUASIOISTA

Tunturiladun pankkitili on **Oma Säästöpankki FI11 4108 0010 3176 86**. Tälle tilille maksetaan kaikki Tunturilatua koskevat maksut.

KÄMPPIEN KÄYTTÖMAKSUT

Kämppämaksuja suoritettaessa käytetään viitenumeroita. Kämppämaksu vuonna 2019 on Susikyrö (viite 505) 10 €/hlö/vrk (vieras, ei jäsen 15 €/hlö/vrk), Susi-Talas (viite 602) ja Susi-Kiisa (viite 709) 7 €/hlö/vrk (vieras, ei jäsen 10 €/hlö/vrk). Alle 12-vuotiailta ei peritä kämppämaksua. Kämpillä on edelleen rahalippaat, joihin maksun voi suorittaa.

Varauskämppä Aihkin varaukset: aulikki.kuukkanen@tunturilatu.fi, 040 577 4100. Aihkin kämppämaksu on 30 €/vrk/koko kämppä. Aihkin viite 806.

PETIPAIKKAVARAUKSIA 2019

SUSIKYRÖ VANHA KÄMPPÄ (10 paikkaa + 4 kpl ylälaverilla)
7.9.–14.9. Okta
23.12.–26.12. Jäsenvaraus (3/10)

SUSI-OSKARI (5 paikkaa)
31.8.–7.9. Jäsenvaraus (5/5)
7.9.–14.9. Jäsenvaraus (5/5)
18.9.–20.9. Jäsenvaraus (2/5)

KOIRA-OSKARI (5 paikkaa)
6.9.–7.9. Jäsenvaraus (2/5)
12.10.–19.10. Jäsenvaraus (5/5)

SUSI-KIISA (8 paikkaa)
31.8.–7.9. Kolbma
7.9.–14.9. Logi
14.9.–21.9. Geatki
21.9.–28.9. Jäsenvaraus (4/8)
28.9.–29.9. Jäsenvaraus (8/8)

SUSI-TALAS (10 paikkaa)
7.9.–14.9. Owla
14.9.–19.9. Jäsenvaraus (2/10)

PETIPAIKKAVARAUKSIA 2020

SUSIKYRÖ VANHA KÄMPPÄ (10 paikkaa + 4 kpl ylälaverilla)
28.3.–4.4. Logi
30.5.–6.6. Kämppätoimikunta talkoot
5.9.–12.9. Njeallje

SUSI-OSKARI (5 paikkaa)
28.3.–11.4. Jäsenvaraus (5/5)
30.5.–6.6. Kämppätoimikunta talkoot

KOIRA-OSKARI (5 paikkaa)
30.5.–6.6. Kämppätoimikunta talkoot

SUSI-KIISA (8 paikkaa)
6.6.–13.6. Kämppätoimikunta talkoot

SUSI-TALAS (10 paikkaa)
13.6.–20.6. Kämppätoimikunta talkoot
5.9.–12.9. Logi

VARAUSTENHOITAJA SEKÄ AVAINANOMUKSET JA -PALAUTUKSET
Sirpa Alapuranen 050 597 5811
varaustenhoitaja@tunturilatu.fi
sirpa.alapuranen@tunturilatu.fi

ALUE- YM. MAKSUT 2019

Kiinteistöjen aluemaksut (koskevat myös päiväkäyntejä jos käyttää palveluja):

- **Susikyrön (viite 505)** aluemaksu jäsenille **10 €/vrk/hlö**, ei-jäsenille **15 €/vrk/hlö**
- **Susi-Kiisan (viite 709) ja Susi-Talaksen (viite 602)** aluemaksu jäsenille **7 €/vrk/hlö**, ei-jäsenille **10 €/vrk/hlö**
- Aluemaksua ei peritä alle 12-vuotiailta lapsilta.
- Aluemaksut suoritetaan kämpissä oleviin lippaisiin tai kämpän viitenumerolla Tunturiladun tilille **FI11 4108 0010 3176 86**. Maksutapa merkitään kämppäkirjaan.

Aihkin vuokra on **30 €/vrk/koko mökki.**

Viikkomaksut:

- **Susikyrön vanha kämppä 600 €, Susi-Oskari 250 €, Susi-Kiisa 275 €** ja **Susi-Talas 350 €.**
- Viikkomaksu koskee kämpän kaikkien petipaikkojen varaamista viikoksi.

Susikyrön autonlämmitystolppien käytöstä veloitetaan **2 €/lämmityskerta** (4 tuntia).

- Auton lämmitystolppien käyttömaksu maksetaan Pekan Oskarissa olevaan lippaaseen ja merkitään sähkön käyttäjän nimi samassa paikassa olevaan vihkoon.

Kämppäavainten lunastusmaksu

- Kämppäavaimen lunastusmaksu on **120 €**. Avaimen palautuksen tapahduttua maksua ei palauteta.

Oona soitti huilulla ”Lapin kesän”.

Keppihevosraveihin osallistuneet.

Vunukat leirillä Lapissa

Lappi on upea paikka kesällä, huomasimme jo heti, kun bussimme kaartoi Tunturiladun leiripaikkaan Susikyröön kesäkuun viimeisenä lauantai-iltana. Ja ensivaikutelmat kuulimme lapsien suusta: ”Ai ihanaa, minä haluan muuttaa tänne”...

Matkassa oli 15 lasta, 11 aikuista osallistujiksi Tunturikerho Kumpen isovanhemmat- lapsenlapset eli vunukat leirille sekä kuusi omatoimista tunturiin puikahtavaa vaeltajaa.

30.6.

Ensimmäinen leiripäivä alkoi aamiaisella klo 8.30 ja seuraavaksi oli Kumpen viirin nosto leirin vastaavan **Meeri Näätäsen** johdolla. Vanha lipputanko ei ollutkaan kunnossa, mutta uusi toimi ja saatiin viiri liehumaan. Koska sää oli mitä mainioin, lähdimme **Martti Tiilikaisen** turvallisesti ohjaamassa linja-autossa Pallastunturille patikoimaan eväitten kera. Siellä oli kukkia, kiviä, poroja, lunta ja avaraa maisemaa.

Ylläs-Pallastuntureista kertova filmi Luontokeskuksessa kokosi luontoelämyksemme ammattilaisten ottamilla kuvilla. Päivän aikana saimme keuhkomme täyteen tunturin ilmaa ja vuoripuron vesi suussamme tuntuman maailman puhtaimmasta luonnosta. Hieno retkipäivä.

1.7.

Heinäkuu alkoi ja aamu enteili sadetta, mutta läheinen järvi houkutteli aamu-uinnille, vaikka veden lämpötila oli reilusti alle kymmenen astetta. Käki kukkui. Vakiintunut alku ohjelmalla; aamupala ja sen jälkeen ja myös joka seuraava leiripäivä lapset jonottivat liiterillä polttopuita yleismies Pentin annostellessa kullekin sopivasti ja siten kukin kantoi sylissään saunapuut rantasaunalle. Aamupäivällä sai lähteä, vaikka kalaan ja ahvenia tuli myös saaliiksi. Seija opetti halukkaille kalojen perkausta kädestä pitäen ja sanoi, että ”kyllä teistä kalastajia tulee”.

Lounaan jälkeen oli vuorossa leiripaitojen tekoa kangasväreillä, jota ohjasi rutinoidusti Tuula.

Kolmantena Lappi-päivänä retkemme kohde oli Hietajärvi, erämaajärvi, jonne matkasimme bussilla ja sitten jalan. Perillä maasto houkutteli osan porukasta vielä sisemmälle ja korkeammalle tunturiin, Pippokerolle asti. Kokeneet lapinkävijät opastivat nuorempia Lapin tavoille ja he kuuntelivat tarkasti. Leiripäivän kruunasi illalla Oonan huilunsoitto ja Penttiukin yksinlaulu sekä johtamansa leiriläisten yhteislaulu. Lapin kesä soi metsässä ja mielissämme, kun menimme nukkumaan.

Seuraavana aamuna aamupalan jälkeen suuntasimme kulkumme Montellin majalle kävellen. Soratie johdatti suon ja metsikön kautta lähes jyrkkää polkua tunturiin, ja edestakaista kävelymatkaa kertyi yli kymmenen kilometriä, mutta se taittui kaikilta osallistuneilta, ikähaitari oli kuudesta noin 75 vuotta.

Viides Lappi-päivä oli vilkas päivä; aamusta omatoimista kalastusta ja iltapäivällä askartelua, jossa ontelokuteen sisään pujotettiin pieniä nappeja ja väliin solmu. Siitähän tuli kauniita helminauhoja Annan opastaessa. **Jahkosen Heikki** kävi opastamassa kasvien tunnistamisessa ohikulkumatkalla jonnekin. Iloinen yllätys oli mummo **Eila Tiilikaisen** vastaleipomat pullat iltapäivävälipalana.

Ja vihdoin koitti se koko viikon odotetuin ja myös treenatuin ohjelma, keppihevoskisa, joka pidettiin iltaravina. Tytöt, etunenässä Ella M ja Ella N sekä Lotta ja Mea, olivat suunnitelleet huolella reitit ja esteet sekä huolehtivat myös aktiivisesti ennakkomainonnasta. Näin innostus kasvoi ja osallistujiksi saatiin iso joukko lapsia sekä aikuisia kisaamaan, kuitenkin eri sarjassa. Kaikki osallistujat palkittiin tyttöjen itsetekemillä palkinnoilla.

Ilta päättyi tikkupullan paistoon, joka Tuulan esivalmistelujen pohjalta onnistui ja maistui. Tarjolla oli myös makkaraa.

Viimeisenä leiripäivänä Tunturi-Lapissa käki kukkui edelleen ja lapset leikkivät, pelasivat, kalastivat sekä valmistautuivat kotimatkaan siivoamalla jälkiään yhdessä aikuisten kanssa. Sauna oli taas lämmin illalla ja ainakin tytöt nauttivat jokailtaisesta uimisesta ja kisailusta kylmässä tunturijärvessä.

Lauantaiaamuna 6.7. lähdimme kotimatkalle.

Tunturi-Lapissa vietetty viikko oli lapsille mieleen. Lasten palautteesta poimittuna: Lappiin on pitkä matka, mutta siellä oli tosi hauskaa. Maisemat olivat kauniita. Ruoka oli hyvää. Ei monta kertaa oo elämässä mahdollisuus käydä Lapissa mummon kanssa. Ja vastavuoroisesti isovanhemmille viikko omien lastenlasten kanssa pois kotoa ilman vanhempiaan tutustutti monet meistä heihin entistä paremmin. Oli ilo huomata, miten lapset tutustuivat myös toisiin lapsiin.

Tytöt kirmaavat.

Leiripaita.

Pojat kalastavat.

Leirillä oli turvallista olla, sillä aikuisten työnjako toimi leirin askareissa sekä ohjatun ohjelman vetäjinä ja leiriemännät Suoma ja Elsa huolehtivat tunnollisesti nelj ä kertaa päivässä vatsamme täyttämisestä hyvällä ruualla. Raili ensiapuvastaavana hoiti pikkukivut ja rikut. Yleismies Pentti huolehti saunasta sekä keittiön tarpeista ja Meeri leirivastaavana kaiken sujumisesta.

Maija Kakriainen